

Alfred och Anna

När kväl-len stun-dar och bju-der

vi-la, Den skö-na An-na åt lun-den

i-lar Att mö-ta Al-fred i da-lens

lund, Hon lo-vat kom-ma i kväl-lens stund.

2. Hon var så glad och hon sprang så lätt,
Sin barm hon full utav blommor sätter,
Vid högra sidan hon binder fast
med röda bandet en blomsterkvast.
3. I dalen där som de stämt sitt möte
där vilar hon sig i kvällens sköte.
Sen går hon långtande dalen om,
men ingen Alfred till henne kom.
4. Hon går i oro och längtanskvalen,
Då hördes ljuda ett skott i dalen,
då hördes ängsligt ett jämmerrop,
som trängde fram mellan trädens hop.
5. Hon går att möta sin vän på vägen,
men stannar genast bestört, förlägen,
Hon dignar ned, men hon fattar mod,
ty Alfred låg där uti sitt blod.
6. Hon frågar, men hennes röst är bruten:
»Säg, käre Alfred, ack, är du skjuten?»
Hon dignar till hans blodröda famn,
men Alfred viskar blott Annas namn.
7. Han vänligt räckte åt henne handen
och sade: »Anna, nu lösas banden.
Farväl, min Anna, nu skiljs vi åt.»
Hon brister ut i en häftig gråt.
8. Nu öppna såret ej mera blöder,
Vid Annas bröst ligger Alfred döder,
Han ligger kallnad vid hennes barm,
Och om hans liv har hon lagt sin arm.
9. Vid Alfreds lik vakar Anna trogen,
men mördarn ilar fram genom skogen
och ropar själv av förskräckelse:
»Jag haver mördat, o ve, o ve.»
10. Det svåra kan han nu aldrig glömma.
Han går att Alfred för människor gömma
och vandrar uppåt den väg han flytt,
men laddar först sin pistol på nytt.
11. Pistolen han emot bröstet vänder,
men Anna fattade om hans händer
och ropte själv fast med sorgset mod,
hon sade: »Blod har nu flutit nog.»
12. Och vådaskottet sig själv avlossar,
Och blodet börjar ur såret forsa,
Och Bernhard endast en suck nu hör.
Vid Alfreds sida skön Anna dör.
13. Det sista skottet hörs någon akta,
Där kommer människor från alla trakter,
Båd' små och stora från närmsta by
förskräckta häpna för denna syn.
14. Mång flicka domnar och mister modet,
då månen speglar sig uti blodet.
Då hördes icke en mänsklig röst
men vemodsklagen från varje bröst.
15. Hur sent det blev uti dystra kvällen,
Blev Bernhard gripen och förd i cellen
och smidd i bojor — i detta kval
där härskar mörker förutan tal.
16. Han bittert gråter båd' dar och nätter
och bleka kinder med tårar väter.
Sen går han långtande dagen om,
tills sent om sider hans dödsdom kom.
17. En dag fångvaktaren han berättar:
»I morgon, Bernhard, man dig avrättar.
Bered dig själv och bekänn ditt mord,
förrän du göms i den kalla jord.»
18. »Ja», Bernhard svarar och stilla gråter,
»nu vill jag dö och se Anna åter,
ty hon däruppe i änglaland
skall ge förlåtelse med sin hand».
19. Och nästa morgon man Bernhard leder
till avrättsplatsen. Han faller neder.
En blomsterkvast han i handen höll,
och bilan höjdes — hans huvud föll.